

ἄ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμήν,
ἄπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.

ἴθ', ὦ τέκνον μοι, σπεῦδε καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ' ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ. 125

ΗΛ. ὦ φύσις ἐν ἀνθρώποισιν, ὡς μέγ' εἶ κακόν —
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
εἶδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθ' ρισεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος; ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή ...
θεοὶ σε μισήσειαν ... ὡς μ' ἀπόλεσας 130
καὶ τόνδε πᾶσάν θ' Ἑλλάδα. — ὦ τάλαιν' ἐγώ·
αἶδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλοι ξυνωδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἠσυχάζοντ', ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρῶν, ἀδελφὸν ὅταν ὄρω μεμνηνότεν. 135

ὦ φίλταται γυναῖκες, ἠσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ φοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρηνεμένης μέν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι συμφορὰ γενήσεται.

ΧΟ. σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης [στρ. α' 140
τίθετε, μὴ κτυπεῖτ'.